

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Sobutka

SSN Ryszard Witkowski

Protokolant Karolina Majewska

w sprawie A. B.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 11 stycznia 2021 r.,
zażalenia pełnomocnika wnioskodawcy P. W. z dnia 9 stycznia 2020 roku na
uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 16 grudnia
2019 r., sygn. akt ASDo (...) w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do
odpowiedzialności karnej sędzi A. B.

postanawia:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

II DIZ 25/21

Uchwałą z dnia 16 grudnia 2019 roku, sygn. akt ASDo (...), Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w (...) odmówił podjęcia uchwały zezwalającej na pociągnięcie A. B. Sędziego Sądu Rejonowego w W. do odpowiedzialności karnej w oparciu o wniosek P. W. z dnia 1 czerwca 2019 r.

Od tego rozstrzygnięcia zażalenie wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżając uchwałę z dnia 16 grudnia 2019 roku. Jednocześnie, wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości. Ponadto, wnioskował o zmianę zaskarżonej uchwały i podjęcie uchwały zezwalającej na pociągnięcie SSR A. B. do

odpowiedzialności karnej w oparciu o wniosek P. W. z dnia 1 czerwca 2019 r. oraz „przesłuchanie P. W. na okoliczności w/w sprawy, odtworzenie nagrań na sali sądowej jakie są załączone do sprawy dla celów dowodowych aby Izba Dyscyplinarna przy Sądzie Najwyższym sama oceniła treść i charakter wypowiedzi SSR A. B. na sali sądowej, przesłuchanie Sędziego A. B. na okoliczności związane z w/w sprawą lub zwrócenie się do Sędziego A. B. o złożenie wyjaśnień w w/w sprawie”. Wnioskiem ewentualnym było przekazanie w/w sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w (...) do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie zażalenie pozostawione zostało przez Sąd Najwyższy bez rozpoznania.

Z uwagi na fakt, że postępowanie w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest postępowaniem incydentalnym w ramach postępowania przygotowawczego (tak m.in. uchwała z dnia 23 lipca 2019 r., I DO 31/19, LEX nr 2729820; tak także uchwała SN z dnia 25 czerwca 2019 r., I DO 21/19, OSNID 2020, nr 1, s. 105; uchwała SN z dnia 7 marca 2019 r., I DO 10/18, OSNID 2020, nr 2, poz. 2.1) w zakresie środków zaskarżenia, w tym zasad ich wnoszenia, konieczne jest odwołanie się do regulacji procedury karnej. Ustawodawca w przepisach Kodeksu postępowania karnego jednoznacznie określił wymagania formalne, jakie postawione zostały przed autorem środka odwoławczego. Zgodnie z art. 427 § 1 kpk odwołujący się powinien wskazać zaskarżone rozstrzygnięcie lub ustalenie, a także podać, czego się domaga. W § 2 analizowanego przepisu uszczegółowiono, że jeżeli środek odwoławczy pochodzi od oskarżyciela publicznego, obrońcy lub pełnomocnika, powinien ponadto zawierać wskazanie zarzutów stawianych rozstrzygnięciu oraz uzasadnienie. Przepisy te określają zatem minimalne wymagania niezbędne do nadania pismu procesowemu dalszego biegu i skierowania go do merytorycznego rozpoznania. Ustawodawca zdecydował, że to na odwołującym się spoczywa

obowiązek oznaczenia uchybień, jakimi w jego ocenie dotknięte jest rozstrzygnięcie sądu. Pełnomocnik profesjonalny, z uwagi na posiadaną wiedzę prawniczą, nie może ograniczać się jedynie do wykazania niezadowolenia z zapadłej decyzji procesowej. Powinien on precyzyjnie określić zarzuty odwoławcze oraz należycie je uargumentować, to znaczy wykazać logiczny ciąg myślowy określający dlaczego jego zdaniem orzeczenie powinno zostać zmienione lub uchylone.

Powyżej wskazane okoliczności implikują stwierdzenie, że jeżeli środek odwoławczy pochodzi od podmiotu kwalifikowanego, a takim jest niewątpliwie adwokat czy radca prawny, to brak sformułowania zarzutów powoduje, że wniesione pismo procesowe obarczone jest brakiem formalnym. W ocenie Sądu Najwyższego jest to uchybienie o charakterze nieusuwalnym. Oznacza to w praktyce, że nie jest możliwe nadanie takiemu pismu dalszego biegu. W takiej konfiguracji procesowej nie jest możliwe odwołanie się do art. 120 § 1 kpk. Brak taki zatem nie może zostać konwalidowany przez zastosowanie wezwania do usunięcia.

W niniejszej sprawie zażalenie zostało sporządzone przez pełnomocnika profesjonalnego – radcę prawnego. Jego treść nie pozwalała jednak na nadanie mu dalszego biegu. Zdecydował o tym fakt braku wskazania zarzutów odwoławczych. Z treści uzasadnienia pisma zatytułowanego „odwołanie (zażalenie)” także nie można odczytać tego jakie uchybienia sądu *meriti* próbował wykazać skarżący. Część argumentacyjna oparta jest na wykazaniu przebiegu postępowania pierwszoinstancyjnego, wzbogaconego o komentarze skarżącego. Mając zatem na uwadze, że pismo procesowe obarczone zostało brakiem formalnym o charakterze nieusuwalnym, zażalenie pełnomocnika wnioskodawcy pozostawione zostało bez rozpoznania.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.